

Hồi 82

Tình Trường Ho Le

 iêu Huệ thấy mũi kiếm mình sắp đâm trúng đối phương, bỗng đối phương biến đầu mất thì giật mình. Đang khi còn kinh ngạc, hốt nhiên cảm thấy một đường gió mạnh lạnh ngắt ép đến phía sau, Siêu Huệ vội quay lại. Thì ra Mã Quân Vũ đã đứng phía sau lưng vùng kiếm chém tới lưng bà.

Siêu Huệ vừa kinh vừa giận, liền đảo kiếm lại múa tít một vòng theo thế Ngang Gia Kim Lương truy cản trường kiếm của đối phương.

Tự hiểu công lực mình thua sút, Mã Quân Vũ không dám đánh đến nữa, vội lách kiếm tránh qua một bên, rồi hạ thấp người chặt mạnh vào hạ bộ đối phương.

Siêu Huệ xuất chiêu công, không những đánh không trúng Mã Quân Vũ, mà còn bị chàng dùng thân pháp kỳ dị, biến ảo mở thế công trở lại, thật quả là chuyện bà không ngờ được. Ban đầu vị đệ tử trưởng lão Nga Mi phái này cứ tưởng chỉ cần xuất thủ năm mười chiêu là có thể ép đối phương xuống hạ phong như trở bàn tay. Dè đâu bà lại bị đối phương làm khó dễ, ăn miếng trả miếng, chẳng lép vế tí nào.

Thấy Siêu Huệ, kẻ thù ngày trước đã đánh trúng mình một chưởng, Ngọc Tiêu Tiên Tử làm sao đứng yên được. Nàng lớn tiếng hét lên:

- Siêu Huệ! Xem Ngọc Tiêu này đòi nợ ngày xưa!

Tiếng nói chưa dứt, nàng đã nhảy vút lên cao, vung cây Ngọc Tiêu đánh thẳng vào cổ Siêu Huệ.

Tuy công lực Siêu Huệ hơn Mã Quân Vũ, nhưng vì chàng thi triển phép Ngũ Hành Mê Tung nên Siêu Huệ chẳng những không áp đảo được, mà lại còn bị chàng đánh thành linh từ phía sau, khiến bà không biết đâu mà lường. Đã thế, giờ đây lại có thêm Ngọc Tiêu Tiên Tử, một nữ ma đầu trẻ tuổi lừng danh trên chốn võ lâm, khởi thế tấn công. Siêu Huệ võ công có cao thâm hơn nữa cũng khó mà đối địch lại.

Trường kiếm, Ngọc Tiêu của Quân Vũ và Tiên Tử ép đến Siêu Huệ phải chống đỡ quay tròn. Tuy tinh thần bà vẫn bình tĩnh sáng suốt, tay kiếm vẫn chống đỡ mãnh liệt, nên chưa đến nỗi đại bại ngay, song mối nguy hiểm như bao bọc chung quanh, lở đà hay chậm tay là hậu quả chẳng phải tầm thường.

Siêu Trần đứng cau mày nhìn trận đấu, thầm nghĩ:

“Giờ ta phải bắt con bé kia uy hiếp thì thế nào thằng oắc con đang đấu cũng phải chịu phục lệnh ta.”

Siêu Trần lẳng lẳng đến gần Lý Thanh Loan, vươn tay bắt nàng...

- Vũ ca!

Lý Thanh Loan vừa nhảy lui tránh thoát thế bắt của Siêu Trần vừa la lên. Thì ra, vừa khi này đã bị Hạ Vân Phong đánh lừa một lần, nên bây giờ Thanh Loan thấy Siêu Trần đến thì đã chuẩn bị trước. Do đó mới tránh được thế bắt bất ngờ của địch một cách dễ dàng.

Mã Quân Vũ nghe tiếng kêu kinh hãi, biết là đã có việc gì không hay xảy ra, nên liền chém mạnh một cái rồi nhảy vút ra khỏi vòng chiến. Thân hình chàng chớp động một cái đã đến trước mặt Đồng Bảng hòa thượng, lớn tiếng quát:

- Mang danh trưởng lão Nga Mi mà đi đánh lén một thiếu nữ, người không sợ ố danh với giang hồ sao?

Siêu Trần mắt trợn ngược, mặt đỏ gay. Ông vừa giận vừa then bèn vung đồng bảng nặng cả trăm cân quét mạnh qua, đánh mạnh vào trung bộ của Mã Quân Vũ.

Không thêm thối lui, Quân Vũ cúi hụp người tránh đồng bảng, tay phải vung kiếm chặt vào hạ bàn đối phương.

Đồng thời Lý Thanh Loan cũng rút kiếm đâm mạnh Siêu Trần.

Siêu Trần nhảy lui hai thước, tránh khỏi thế công của đối phương, đồng bảng lại đánh đích ngược lên, định hất tung đối phương.

Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan liền lách ra, mỗi người một bên, hai thanh trường kiếm múa vun vút tấn công tới tấp đối phương.

Siêu Trần tuy là khí lực trầm hùng, đồng bảng đánh mạnh và chắc, tiếng gió rít vù vù, nhưng cặp nam nữ đối thủ của ông cũng không vừa gì, nhất là Mã Quân Vũ biến hiện kỳ dị với bộ pháp Ngũ Hành Mê Tung nên trận chiến càng lúc càng quyết liệt, thật khó mà phân được thắng bại.

Đằng kia...

Vì muốn rửa hận ngày xưa bị đánh trúng một chưởng, Ngọc Tiêu Tiên Tử thi triển chiêu thuật tinh kỳ Mô Vân Thập Bát Chiêu một lối đánh bay nhảy lanh lẹ, nhẹ nhàng khiến Siêu Huệ dần dần đã bị hạ phong.

Lần trở lại núi này của Siêu Trần và Siêu Huệ có mục đích là thừa cơ ám toán Mã Quân Vũ, rồi bắt chàng làm mối dụ Tô Phi Phụng, từ đó bí mật tìm ra tung tích của Siêu Phàm, vị Chưởng Môn của phái Nga Mi.

Đâu ngờ họ lại gặp nhầm Ngọc Tiêu Tiên Tử ở đây. Sự thể khó mà giải hòa được.

Siêu Huệ trầm tính:

“Như vậy thì ta phải tạm thối lui, chờ dịp khác vậy!”

Đang đánh với Mã Quân Vũ và Thanh Loan, Siêu Trần đại sư cũng có ý nghĩ như sư muội Siêu Huệ của ông.

Ông dùng mắt ra hiệu với Siêu Huệ, rồi lớn tiếng nói:

- Lão tăng còn có việc gấp phải làm, không thể đùa mãi với hai người!

Siêu Huệ cũng chém mạnh một kiếm, thét lên:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử, bần ni không bồi tiếp nữa. Nếu mi cần ta trả lại một chưởng thì hãy đến núi Nga Mi!

Nói xong liền cùng Siêu Trần, một trước một sau nhảy tung ra khỏi trận.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đâu chịu bỏ lỡ cơ hội trả thù, liền thét lên lạnh lạnh:

- Người chạy đi đâu?

Rồi phóng mình bay vút theo như bóng với hình.

Liên tiếp những sự việc trọng đại xảy ra, Mã Quân Vũ cứ đứng nhìn mãi cái bóng của Ngọc Tiêu Tiên Tử mất dần về phía xa như một kẻ mất hồn.

Khẽ kéo tay chàng, Lý Thanh Loan nói:

- Vũ ca! Chúng ta đi thôi!

Quân Vũ giật mình, sức nhớ đây là cơ hội thoát thân hiểm có, lại bị Thanh Loan kéo. Trong lúc bất tự chủ, nên cũng theo nàng chạy đi.

Hai người dắt tay đi, mỗi người một tâm sự. Lý Thanh Loan ánh mắt tươi sáng, môi luôn điểm nụ cười tươi mãi nguyên.

Mã Quân Vũ lòng đầy lo âu, thần sắc hoảng hốt, bối rối chẳng biết xử trí ra sao với Lý Thanh Loan.

Trời tối dần, gió rừng rít từng cơn lạnh lạnh.

Trên nền trời đầy sao, một vành trăng non lấp ló sau cụm mây trắng đục.

Lý Thanh Loan luôn quay qua nhìn Quân Vũ, thấy sắc mặt của chàng buồn bã, mấy lần nàng muốn hỏi, nhưng rồi lại im luôn. Sự ấy làm cho nụ cười của nàng biến mất, một cô gái ngây thơ trong sạch cũng trở nên dàu dàu tư lự...

Trải qua một canh, hai người đã đến cửa hang bí mật. Mã Quân Vũ rút tay ra khỏi tay Thanh Loan, nói:

- Xin sử muội theo sau tôi!

Nói xong, không đợi nàng trả lời, chàng đã cắm cúi đi trước vào miệng hang tối om như mực.

Nhờ đã ra vô hai lần, nên dầu trong đường hầm không có chút ánh sáng, Quân Vũ vẫn bước nhanh chân.

Lý Thanh Loan theo sát sau lưng chàng, trong lòng có nhiều chuyện muốn nói, nhưng không biết nên nói từ đâu, hơn nữa Quân Vũ cứ đi vun vút khiến nàng không có cơ hội để nói chuyện được.

Qua hết con đường hầm ngoằn ngoèo chật hẹp, Lý Thanh Loan chạy nhanh lên hai bước, sánh vai cùng đi với Quân Vũ.

Ánh trăng yếu ớt từ trên đỉnh miệng động chiếu xuống, Thanh Loan liếc nhìn qua Mã Quân Vũ.

Thần sắc của chàng ngơ ngác, đôi mắt ướt đầm nước mắt, tròn tròn như bị trúng gió độc.

Lý Thanh Loan kinh hãi, đột nhiên nhớ lại bệnh tình trầm trọng của Quân Vũ lúc ở Phục Hồ Linh và bây giờ không khác. Khi đó còn có Bạch Vân Phi theo bảo vệ, bây giờ chỉ có mình nàng thì biết làm sao?

Nghĩ đến đó, Lý Thanh Loan tinh thần bối rối, tim đau nhói, nhào ôm chầm chàng, miệng kêu lên đau đớn:

- Vũ ca! Huynh có sao không?

Mã Quân Vũ đưa hai tay đỡ thân hình nàng, cười buồn nói:

- Loan muội, huynh có một chuyện muốn nói cho muội nghe, song rất khó nói. Nhưng huynh tin rằng sau khi nghe xong thì muội sẽ biết, trong lòng huynh không phải là một người tốt hoàn toàn như muội tưởng tượng. Có lẽ lúc đó muội sẽ bỏ huynh đi và vĩnh viễn không còn muốn gặp mặt huynh nữa.

Lý Thanh Loan nghe chàng nói không có vẻ gì điên hay đau yếu gì cả, trong tâm mới cảm thấy bớt lo. Nàng cười nói:

- Vũ ca nói gì kỳ quái vậy? Lẽ nào mãi đến bây giờ huynh vẫn chưa hiểu được lòng muội sao? Huynh là người tốt, muội sẵn sàng nghe theo những thứ gì huynh muốn...

Nàng ngừng lại một chút, đôi mắt chớp chớp, tiếp:

- Nhưng huynh không được bỏ rơi muội đó!

Khẽ thở dài ái ngại, Mã Quân Vũ đưa tay chỉ căn nhà đá phía trước mặt nói:

- Loan muội có thấy căn nhà đá đó không?

Nhờ ánh trăng mờ mờ, Thanh Loan thấy một căn nhà đá với hai cánh cửa mở rộng. Nàng âu yếm nhìn Mã Quân Vũ cười quyến rũ nói:

- Chỗ ấy thật là tốt!

Sắc mặt sa sầm, Mã Quân Vũ dẫn Lý Thanh Loan đến nhà đá. Toàn thân chàng không ngừng rung động, hai chân như không còn chịu nổi cái thân hình, chàng bước chân theo tiếng dồn dập của con tim.

Lý Thanh Loan cảm thấy máu chạy rần rần, như sắp lên cơn sốt, nàng hé môi định nói gì, song lại e ngại nín thinh, lẳng lặng theo chàng.

Lý trí dần dần lẩn át được tình cảm, Mã Quân Vũ đột nhiên biến đổi quyết định của chàng, quay qua phía Thanh Loan nói:

- Chúng ta đến gặp Lâm sư tử rồi hãy hay.

Thấy thần tình của chàng trở nên hoạt bát, Lý Thanh Loan tươi cười nói:

- Thế nào muội cũng phải theo huynh!

Hai người đi vào nhà đá, Mã Quân Vũ đánh lửa môi vào que củi khô nhỏ, ánh sáng yếu ớt chiếu lơ mờ khắp nhà đá.

Mã Quân Vũ quay nhìn Lý Thanh Loan muốn nói rồi lại thôi, chạy lẹ đến góc tường, tay hữu mò xuống nền một hồi, tìm ra một cái vòng đá, vận chân khí đỡ lên.

Nấp được nhắc lên, một miệng hầm hình vuông cạnh độ hai thước đen ngòm.

Lý Thanh Loan tiến đến nhìn xuống miệng hầm, rồi cười nói:

- Vũ ca! Làm sao huynh biết được nơi đây có đường hầm?

Khẽ mỉm cười, Mã Quân Vũ đáp:

- Để sau khi gặp được Lâm sư tử rồi huynh sẽ nói tường tận cho muội nghe.

Nói xong chàng tung mình nhảy xuống động.

Lý Thanh Loan nhắm mắt lại, cũng nhảy theo.

Con đường vốn nhỏ hẹp, nên Thanh Loan nhảy nhằm vào người Quân Vũ.

Thấy Thanh Loan vẫn một dạ theo chàng. Dù là hang cộp nàng vẫn không rề rụt, khiến cho Quân Vũ hối hận. Chàng vội xịch qua một bên, đưa tay phải ra đỡ nàng, vì một tay cầm môi lửa, một tay đỡ nên nàng rớt hai chân xuống đất khá mạnh.

Thanh Loan mở mắt ra, cười nói ngọt ngào:

- Vũ ca! Muội nặng lắm sao?

Khẽ mỉm cười đáp lại, rồi chàng lỏng lỏng dặt tay nàng đi thẳng về phía trước.

Qua hết đường động, Mã Quân Vũ đẩy cửa đá.

Đây là nơi chàng đã gặp Lâm Ngọc Bích lần trước, giờ thì cả bốn vách tường im lặng, không thấy hình bóng của nàng đâu cả.

Mã Quân Vũ châm môi lửa lên cây đèn dầu thông trên vách đá, xong chàng quan sát thật kỹ để tìm vết tích lưu lại.

Vì sao Lâm Ngọc Bích lại mất tích?

Nhưng bốn vách đá nhẵn nhụi không có tí dấu vết chi cả. Mã Quân Vũ cầm cây đèn dầu thông lên, cẩn thận nhìn qua một lần nữa, vẫn không tìm được gì.

Thanh Loan thấy Quân Vũ cầm cây đèn đứng im như pho tượng thì ngạc nhiên hỏi:

- Vũ ca! Huynh đang suy nghĩ gì vậy?

Hình như không nghe nàng hỏi, Quân Vũ đột nhiên dậm mạnh chân xuống đất, nói:

- Nhất định là hấn giết Lâm sư tử và đem xác đi nơi khác rồi!

Lý Thanh Loan tiến tới lắc vai chàng hỏi:

- Huynh nói hấn là ai vậy?

Mã Quân Vũ giận dữ đáp:

- Tô Hùng. Hắn điểm huyết nhất Lâm sư tử ở đây và hắn cũng bắt huynh uống Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn tại chỗ này...

Lý Thanh Loan nói:

- Đi! Chúng ta hãy rời khỏi nơi đây đã! Trước kia em cứ tưởng Tô Hùng là bạn của huynh thì thế nào hắn ta cũng là người bạn tốt. Ôi, không ngờ hắn lại xấu như thế!

Mã Quân Vũ thở dài, nói:

- Một lát nữa thì muội cũng sẽ biết huynh là một người rất xấu, rất tồi!

Hai người lại quay trở ra theo đường cũ.

Khi họ đến chính giữa động, Lý Thanh Loan ngừng đầu nhìn lên, vành trăng lưỡi liềm ở ngay đỉnh đầu, chiếu ánh sáng bàng bạc vào động.

Mã Quân Vũ kéo Thanh Loan ngồi xuống đất, than dài một hơi, rồi nói:

- Đêm nay huynh sẽ nói với muội một chuyện mà huynh không bao giờ muốn nói, vì đây là lần gặp gỡ cuối cùng nên huynh không thể chần chờ được nữa. Vậy sau khi nghe xong, muội hãy tìm gặp Bạch tử tử, nhờ tử ấy cho mượn thần hạc mà về núi Côn Luân với sư phụ...

Vẫn chưa hiểu Mã Quân Vũ muốn nói gì, Thanh Loan lại tươi cười nói:

- Sư phụ có bảo là lúc nào muội muốn về núi cũng được cả. Kể ra thì muội cũng nhớ sư phụ thật, song muội lại không muốn rời huynh một giây phút nào cả!

Quân Vũ cười một cách đau khổ, nói:

- Tuy đã bị Chưởng Môn sư thúc trục xuất khỏi môn phái, song lúc nào lòng huynh cũng vẫn cảm thấy mình là người của phái Côn Luân...

Chàng trầm ngâm một lúc, rồi tiếp:

- Loan muội là người thanh bạch, đáng lẽ huynh không nên đem những chuyện bẩn thỉu này nói cho muội nghe. Nhưng lại sợ lòng muội vẫn hoài nhớ người sư huynh không thành tài này, vì tình cảnh ép buộc, nên không thể không nói ra sự thật với muội!

Xích sát thêm bên mình Quân Vũ, Thanh Loan cười nói:

- Muội rất thích được nghe huynh nói, nói đi! Ba ngày ba đêm muội vẫn ngồi nghe!

Mã Quân Vũ khẽ đẩy thân mình nàng lui ra sau một chút, rồi nói với giọng than vãn:

- Hôm qua khi chúng ta gặp nhau, huynh lỡ tay đẩy muội nhào xuống đất, chắc là muội giận huynh lắm phải không?

Lý Thanh Loan đáp:

- Ôi! Khi đó muội tưởng là huynh bỏ rơi muội rồi, nên muội đau khổ vô cùng, nhưng bây giờ muội đã không còn cảm thấy chút gì khó chịu nữa.

Nói xong nàng lại xích vào người Quân Vũ, ngược nhìn trăng, mỉm cười vui vẻ...

Quân Vũ thầm nghĩ:

“Một người con gái trong trắng như nàng mà nghe chuyện ta sẽ nói ra thì chẳng hay tí nào, mà không nói thì như có vật gì mắc trong cổ họng, thật là khó chịu.”

Qua một lúc trầm tư, chàng mới quyết định đem những oán hận đã trải qua nói cho nàng hay.

Trong lúc chàng còn chưa kịp nói, thì đã nghe Thanh Loan đột ngột “ừ” một tiếng rồi buồn bã nói:

- Phải rồi! Trăng có khi khuyết khi tròn, người ở trên đời dĩ nhiên cũng có rất nhiều việc đau buồn, phiền phức.

Mã Quân Vũ thấy có hai sợi cỏ bám trên tóc nàng, bất giác đưa tay gỡ xuống.

Thanh Loan quay qua, cười nói:

- Vũ ca! Trăng không có thể tròn mãi, thế mà em lại luôn luôn được ở gần huynh. Như vậy muội còn hạnh phúc hơn cả mặt trăng nữa huynh nhỉ?

Mã Quân Vũ bồi hồi xúc động, một đường máu nóng xông lên ngực, khiến toàn thân chàng rung động mạnh...

Bộ óc thơ ngây khiến Thanh Loan lại tưởng chàng phát đau, nên xích sát hơn ôm chàng lấy chàng, than nhẹ một tiếng rồi nói:

- Nếu muội có được bản lĩnh như Đại tỷ tỷ thì hay biết bao! Lúc nào huynh sinh bệnh thì muội lại có thể giúp huynh chữa bệnh.

Thình lình, Mã Quân Vũ nạt to, đẩy Thanh Loan ra, hỏi:

- Trong thâm tâm muội có thích huynh chẳng?

Lý Thanh Loan ngơ ngác nói:

- Lý nào bây giờ huynh vẫn còn chưa hiểu muội sao?

Mã Quân Vũ ngẩng mặt cười điên cuồng, nói:

- Nhưng trong lòng tôi không có tí nào mến cô cả. Ha! Ha! Tôi muốn cô lập tức rời khỏi tôi, từ nay về sau đừng bao giờ gặp nhau nữa.

Đang chìm đắm trong hạnh phúc, bỗng dưng bị hất hủi, hai hàng nước mắt lăn tròn trên gò má, Thanh Loan run giọng nói:

- Mặc huynh nói thế nào, bao giờ muội cũng vẫn yêu huynh!

Lắc đầu chán nản, Mã Quân Vũ nói:

- Nhưng tôi muốn cô đi khỏi nơi đây gấp và đừng bao giờ tìm đến tôi nữa!

Lý Thanh Loan đau khổ lẫn tuyệt vọng, không làm sao hiểu được hành động của người yêu. Nàng đưa tay gạt nước mắt, từ từ quay lưng chậm chậm bước đi...

Nhìn theo bóng của nàng xa dần, lòng của Quân Vũ quặn đau, mỗi bước đi của nàng như là quả tạ nghìn cân đập vào ngực chàng. Tuy hết sức cố gắng, nhưng không thể nào dần được sự đau đớn, chàng ho một tiếng, khạc ra một búng máu tươi.

Lý Thanh Loan quay lại nhìn chàng lần cuối, xong thất thểu bước chân đi.

Đã mấy lần Mã Quân Vũ muốn gọi nàng trở lại, nhưng tiếng nói vừa lên đến cổ lại tắt nghẹn không thành lời.

Chàng không muốn cái thân lầm lỗi của chàng lại được cái hạnh phúc sống chung với một thiếu nữ trong sạch thơ ngây như Lý Thanh Loan. Nhưng để nàng đi một mình trong rừng núi hoang vu này thì sợ nàng gặp nhiều nguy hiểm có hại đến tánh mạng. Đã thế dù sao thật ra thâm tâm chàng vẫn không muốn xa nàng, người mà chàng đã hết lòng thương yêu...

Lý Thanh Loan đi xa dần, rồi mất hẳn trong bóng tối...

Sau một hồi suy nghĩ, Mã Quân Vũ thầm nói:

“Tại sao ta không bí mật bảo vệ cho nàng, đến lúc gặp Bạch tử tử rồi thì ra đi cũng không trễ.”

Chàng liền đứng lên, chạy thẳng ra ngoài động.

Sợ Lý Thanh Loan đã đi xa, cho nên chàng đuổi theo rất gấp. Đâu ngờ vừa ra khỏi đường hầm thì chàng đã thấy bóng của nàng.

Lý Thanh Loan chậm chậm cất bước, gió rừng thổi phát phơ tà áo, trông dáng đi của nàng thật đáng thương hại.

Mã Quân Vũ thấy hướng đi của nàng không nhằm hướng Thiên Cơ Thạch Phủ, chỗ ở của Bạch Vân Phi thì trong lòng rất lo ngại.

Chàng thầm nhủ:

“Chẳng biết nàng đi đâu vậy kìa?”

Lý Thanh Loan vẫn bước đi đều đều dưới ánh trăng huyền hoặc như một bóng hồ ly không định hướng.

--- oOo ---